

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין

מסורת הש"ס

(א) זכורות יד. [תמורה י.
לג:], (ב) [דברים יב],
(ג) [שם],

גליון הש"ס

רש"י ר"ה חורוע והלחיים
וכו' משום דבעי וכו'. עי'
לקמן דף קלח ע"ב דרש"י
ד"ה לצד מראשית הגז:

מוסף רש"י

שקדם מור קבם
להקדשן ששים לה
מוס קבוע והקדשן
להנכר להבדיל ממתימם
לחיות נלמזח (בבבורה כז) ורואצין
חיבינן בבבורה. לאחר
פדיון אל ילדו (שם)
אל קנותן כל ושלחם
פדיון יכמו (תמורה ז)
ובמזמורתו. וזעו ותימם
קבועה מחולן מגוריס
וירואצין (שם)
לחולין. פדיון. נגמר
למזו ולעבד מחולן נגמר
משום דמקדשה לז
עליון קדש מורה
(שם). ודורן מורה.
ואפילו חרעב קדש פדיון
ואפילו לאחר פדיון
(תמורה ז). והרשעתן
בחוץ פטור. אפילו
קדש חרעב. ואפילו חז
שמן קל כגון דוקין
שנעין. לגבי קדש
מימידי הסוקט כחוק, הכל
פטור משום להל
עליון מחול קדש
לז (בבבורה שם). ואם
לאחר פדיון, פדיון.
להפילן לנכסין. שדן
קדשמן ממורה וז
דגריש קדש קדשים
שעלן אלה חזין שפילו
לעמוד פני הכהן בשעת
הטעמין. דכתיב וקדש
את הכהנים והדל והעזרין
הסן וזו (שם). חזין
הכבור וההמשכן.
שפילו כמזמן להל
קדש ממורה. דכסור
רחם מקדשה ומעבד כמז
לא יקרב קל טוב להל
דמזמן פני כס חזינן
חזם קדש. טוב חז
דז חזם (שם). או מום
עובר. כמזמן לתיקוי מל
ותלה עליון קדשה (שם)
וארואצין (שם). אפילו
לאחר פדיון אקורין גניה
ועבדה (שם). ודורן
החלבן אסור כז. מפרש
גמלה ששנעמבדו חזין
פדיון וזלו לאחר פדיון.
(שם). והרשעתן בחזין
קדש פדיון. חייב. כז.
ובגמלה מפרש פדיון
שנעין דלחזין קל לפנים
ולאכלה דר' קרעבה דלא
אל עלו לה ידיו, דלא
בשאל מומין להל תלמינן
במקמם יומה (שם). דלא
אלה מעד חייבין על
אל לה (שם). יקברו.
ואין נפדין דעבי טעמיה
(אברהם שם)

הזרוע והלחיים. בארץ ובחולה לארץ. * משום דבעי למימר
בחולין אבל לא במוקדשין נקט להו: **כפני הבית**. בעודו
קיים: חולין אינו חייבין בחזה ושוק אלא קדשים לחודיהו: **ואסן**
אוסס. בחזה ושוק כמיב. אותם מיעוטא הוא חזה ושוק אין ולא

דבר אחר: כל הקדשים שקדם מוס
קצוץ להקדש. הרי הן כמקדש עמים
ואזנים לדמיה ואין בהן קדושת
הגוף ואם נפדו הרי הן כחולין גמורים
ומייצגים צבכורה אם ילדו צבור הרי
הוא קדוש וצבור זמן שלם נפדו לא
דלמחר צבכורות פ"ב (דף ד.) קסבר
האי תנא קדושת דמים מדמה מן
הצבכורה דאין קדושה חלה על קדושה:
ווללן וחלצן מותר לאחר פדיונם. מה
שאין כן במקדש תמימים ונסמאצו
ופדאן דלמחר צבכורות (דף טו.) רק
כל אות נפשא תוצה ואכלת צשרט
פסולו והמוקדשין לאחר פדיון
הכתוב מדבר מולאטטרין קרא למימר
צברו הטמא והטורא יאכלנו וצמיצ
תוצה ואכלת צשר תוצה ולא גזיה
ואכלת ולא לכלצין צשר ולא חלצ
ווללן דתמימים שנסמאצו ונפדו תנן
צמתימין דאסור וצבכורות (דף ד.)
מוקמינן כגון דליצבר לפני פדיונו
ואתילד לאחר פדיונו צין רישא דקדוש
מותר צין סיפא דקדוש אסור: ויואלין
לחולין. ע"י פדיון להיות כחולין
גמורים אפילו ליגזו וליעצד מה שאין
כן צקדם הקדשן את מומן דללקמן
צמתימין: והצוהטן צחוך פטור.
ואילו צקדם הקדשן את מומן תנן
מתנינן לקמן דחייב אם שטט צחוך
קודם פדיון ואע"ג דלנין ראויס
לפתח אלן מועד דלא צעלי מומין
ניגבו ותנן (וצמיס דף קיב.) הראוי

לפתח אבל מועד חייבין עליו בחזק ושאניו ראו וצפנים אין חייבין דר"ע דלמחר אם עלו לא ירדו הילכך הואיל וצפנים לא ירדו חייבין ע מני לה משום זכורות והכא מני לה משום מתנות: ואין עושין תמורה: תמורה ואפילו נעשה רע אחר שהקדישו אבל רע מעיקרו אינו ע פודין את הקדשים להאכילן לכלבים כדפרישית לעיל ואכלת ולא לכלל יניגהו ולא נחת להו קדושת הגוף ועוד אשמעינן דלח צבינן (ו) דכתיב צבינן קדשים שנסמאזו לאחר כך והעמיד דלח בהמה (ה) דלע"ז שקדם מומן להקדיש חלה עליהם קדושה גמורה לכל דבריו ולא שנא בעל מום קדיש חס קרב ובעל מום נאכל לכהן כדלפינן צד צבור בעל מום שמתנה לכהן ומעשר בהמה נמי כתיב ציה (ויקרא) היינו בעל מום: או מום עובר קודם להקדש. דמוס עובר כממ להיתר אכילה פטורין מן הבכורה אם ילדו דכתיב בכו (דברים יב) כלצצ ומן המסנות. זרוע ולחיים וקיבה דאין נוהגין בצבי ואיל דכתיב (ש) לעיל תזבח ואכלת אין בהן אלא היתר זביחה ואכילה בלצד אכלל איצטרך לפני פדיונו ואחיליד לאחר פדיונו איצטרך ואחיליד לא אכלל אפילו קדם מומם להקדש נמי ולדן לפני פדיונו אסור: והשוחטע תמורה. קודם פדיונו דכתיב (ויקרא כ) טוב זרע או רע בטוב: דאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים: גב' הוה אמינא והיכי מנינן למימר הכי הא איכא למפרך בזהי ק"ו מה לחולין כו' וכו' ולא הקדש ועוד תקדיש כתיב (ש) ולא שכבר קדוש: פויס מוצק דחולין דליכא למיפרך בזה שכן חייבין צבכורה שאין יולדין: ראש (י) גז לאגן ולא הקדש: ראשית הגז כל השנה כשהוא גזוז לאנו נותן לכהן היי' דקרי תרומה (ש) ראשית דגגן: תיישים זכרים איל בזה מין' ומתישים חולין: מעשר בהמה אינו בתוקדשין דכתיב (ויקרא כ) יהייה למיפרך תאמר בתוקדשין שאין נכנסין לדיר להמעשר: מוקיים. א נתעשרו ואין זריכין עוד להכנס לדיר: מה לוקנים. תיישים זקנים ד תאמר בקדשים שלא נכנסו כבר לדיר להמעשר. ומסדר אי לאו אותם אם לקח עשרה טלאים מן השוק פטור מלעשר דצדקך ואלאן אמר פירש לחיים כדלמחר בהשוחט (לעיל לה): פטור ממעשר בהמה דאינו ראוי בפ"ב דבכורות (יב). ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר נאחם השמות הללו כלום ויהיה יוצא דופן ויתוס דלולהו ומיעטי מהא קי אע"ג דבעל מום נכנס לדיר להמעשר אלו אין נכנסים: ה"ה ממ לאו דאם אתי כפ"ו: מה קדשים שאין חייבים בתמורה. ד"ה ממ קרא. בתמנות חולין זה יהיה דבר זה נוהג בחולין ואין מהו ושוק נותחם

הזרוע והלחיים. תלמוד קר
לא הוה כריך קר
במוקדשים דה"א דבר הל'
דכתיב לעיל מהאי קרא דג

הזרוע והלחיים * והקבה נהוגין בארץ
ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא
בפני הבית יבחולין אבל לא במוקדשין
שהיה כדון ומה אם החולין שאינן חייבים
בחזה ושוק חייבים במתנות קדשים שחייבים
בחזה ושוק אינן דין שחייבים במתנות ת"ל
ואתן אותם לאחר הבהן ולבניו לחק עולם
אין לו אלא מה שאמור בענין כל הקדשים
שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו חייבין
בבכורה ובמתנות היוצאין לחולין להגזו
ולהעבד ויולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן

ויהושפטן בחוץ פטור¹ הואין עושין תמורה² ואם מתו יפדו³ חוץ מן הבכור
ומן המעשר⁴ כל שקדם הקדשן את מומן או מום עובר קודם להקדשן
ולאחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפדו פטורין מן הבכורה ומן המתנות
והאינן יוצאין לחולין להגזו ולהעבד וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן והשוחרטן
בחוץ חייב⁵ ועושין תמורה ואם מתו יקברו: **גמ'** טעמא דכתב רחמנא
אותם הא לאו הכי הוה אמינא קדשים חייבין במתנות איכא למיפד
מה לחולין שכן חייבין בבכורה תיתי מזכרים מה לזכרים שכן חייבין
בראשית הגז מתיישים מה לחיישים שכן נכנסין לדיר להתעשר מזקנים
מה לזקנים שכן נכנסו לדיר להתעשר מלקוח ויתום מה ללקוח ויתום
שכן נכנסין במינן לדיר להתעשר במינן קאמרת קדשים נמי במינן
נכנסין לדיר להתעשר ויהיו חולין חייבין בחזה ושוק מקל וחומר ומה
קדשים שאין חייבים במתנות חייבין בחזה ושוק חולין שחייבין במתנות אינו
דין שחייבין בחזה ושוק אמר קרא⁶ וזה יהיה משפט הכתנים זה אין מידי
אחרינא לא אלא טעמא דכתב רחמנא זה הא לאו הכי הוה אמינא חולין
חייבין בחזה ושוק והא בעי תנופה היכא לינופינהו אי אבראי⁷ לפני ה' כתיב
אי

וְיֵשׁ בְּחֹךְ הָאָה מוֹקְמִינָן לֵה צְבֻכּוֹת (דף טו). דְּדוֹקִין שְׁצֵעִין וְאֹלִיבֵי
 בְּחֹךְ הָאָה וְכוּלָּהּ דָּךְ מִתְנִיָּה צְבֻכּוֹת דְּבִרְקָה שֵׁי (דף ז). וְהֵתָם
 פִּילֵי קוֹדֶם פְּדִיּוֹן. וְצְבֻכּוֹת [יד:] מִפְּרָשׁ טַעמָא טוֹב מֵעִיקְרוֹ עוֹשֶׂה
 תְּמוּרָה: וְאֵם מִסּוּ יִפְדּוּ. וְאֵעִ"פּ שְׂאִינֵם רֹאשִׁים אֲלֵא לְכַלְבִּים וְאִין
 הִ"מ בְּקִדְשִׁים שְׂקֵדֵם הִקְדָּשׁ אֵת מוֹמֵן אֲבָל הֵי כְּדִיקְלָא צִעְלָמָא
 וְהִעֲרֵכָה וְקִסְבֵּר קִדְשֵׁי דְבָק הִצִּית לָא הֵי כִלְלָה עֵמֶמְהָ וְהִעֲרֵכָה
 (סו כ). וְכִיּוֹן דְּמֵתָה אִי אֲפֻשֶׁר לֵהעֲמִידָה: חוּץ מִן הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר.
 אֲלֵא שְׂאִין כְּשֵׁרִים יִקְרֵב דְּבָכוֹר בְּרַחֵם תִּלֵּה רַחֲמֵנָא לֵא שֵׁנָה אֵת
 דְּמוֹ (סו כח). וְצִבְרֵם יִהְיֶה לָךְ [בְּצִבְרֵם דָּךְ] בְּשֵׁרֵם טְרִי מִשְׁמַע יִימֵד עַל
 הַעֲשִׂיָּרָה יִהְיֶה קִדְשֵׁי אִי יִבְקֵן צוֹר לַעֲרֵעַ טוֹב לַעֲרֵינָה רַע
 לְדִיתֵיהָ דְּמִי: מַעֲרִינָן מִן הַבְּכוֹר. וְאֵעִ"פּ שְׁנִפְדּוּ וְיִצְאוּ לְחוּלִין
 וְיִכְאֵל וְצִי וְאִיל פְּטוּרִים מִן הַבְּכוֹרָה דֵּהָא בְּקֵר וְאֲלֵן כְּחִיב [סו כו]:
 (סו כח) אֵם שֶׁ: וְאִין יוֹצְאִין לְחוּלִין. בְּפִדְיוֹן: יִגְזוּ וְיִעֲבֹד. כְּדִפְרִישִׁית
 וְיִחִיה וְעֲבֹדָה לֵא: וְהִלֵּן וְהִלְכֵן אֲבוּר. צְבֻכּוֹת (דף ז). מוֹקִי לֵה
 פְּדִיּוֹן וְלֵד צִי וְאִיל הוּא וְאֵם נוֹלֵד לִפְנֵי פְּדִיּוֹן מִזֵּי אִירֵיָא הֵי
 חוּץ חִיב. כְּדִפְרִישִׁית לַעֲלֵל דְּדוֹקִין שְׁצֵעִין וְקוֹדֶם פְּדִיּוֹן: וְעוֹשִׂין
 מִעֲמָלָן: יִקְבְּרוּ. אִי מִשּׁוֹם צְבִיעִין עֲמֵדְהָ וְהִעֲרֵכָה אִי מִשּׁוֹם
 צְבֻכּוֹת שְׂאִינֵם חִיבִין בְּמַתְנוֹת. מִקַּל וְחֹמֶר מִחוּלִין כְּדִלְמָנָן בְּמַתְנִיתָן
 לֵה לֵא: צִי וְאִין נוֹהֵב בְּמוֹקְדָשִׁים דְּבִקְרָךְ וְאֲלֵן כְּחִיב (דְּבִרֵּים טו)
 א. כְּלוּמֵר אִי לֵא אֹתָם דְּקִרָא הוּא אֲמִינָא חִתִּי בְּק"ו מוֹכְרִים
 הֵב אִין נוֹהֵב בְּמוֹקְדָשִׁים דֵּהָא לֵא צִי גִיָּה נִינְהוּ דְּכִתִּיב (סו
 כז) מוֹעֵץ כְּמִפְרָשׁ לִקְמֵן (דף קלח). שִׁיעוּרָא וְקִרִי לִיָּה רִאשִׁית [דְּבִרֵּים יא]
 צִי וְלֵא רִאשִׁית הֵב אִין לֵא אֹתָם מִחִיבִין מַתְנוֹת בְּקִדְשִׁים
 צִי וְלֵא שְׂבִצֵּר קִדּוֹשׁ צ"ב צְבֻכּוֹת (דף נג) הִילְכֵן לֵא אֵת בְּק"ו דְּלִיכָא
 לֵא אֹתָם הוּא מִיִּיתֵינָן לִיָּה מִקָּ"י מִתִּישִׁין וְקִינִים דְּחוּלִין כְּכַבֵּר
 לִין צִי וְלֵא שֶׁן חִיבִין בְּמַתְנוֹת: שֶׁן נִכְנָסוּ בְּכֹר לְדִיר לִהִפְעֵשֶׁה.
 הוּא מִיִּיתֵינָן לֵה בְּק"ו מִלְּקוֹת וְיִתּוּם. הִלְקוֹת פְּטוֹר מִמַּעֲשֵׂר בְּהֵמָה
 רַחֲמֵנָא וְהִתּוּם שְׂמֵתָה אֲמוֹ צִשְׁעָת לִידָה כְּגוֹן זֶה פִּירֵשׁ לְמִיתָה וְהֵ
 דֵּס דְּכִתִּיב [ויקרא כג] תַּחַת אֲמוֹ פִּרְט לִיתוּם וְיִלְפִינָן מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה מִיָּנִיהָ
 לְכֹלן תַּחַת אֲמוֹ וְנִזְמַר לֵהֵן [ויקרא כז] תַּחַת הַשֶּׁבַע מֵה כֹּלן פִּרְט לְכֹל
 דְּשׁוֹר אִז כַּבֵּר [סו כג] אִף לֵהֵן לְעִנִּין מַעֲשֵׂר פִּרְט לְכֹל הַשְּׁמוֹת הִלְלוּ
 וְקִאֲמַרְם קִדְשִׁים נְמִי בְּמִינָן. כְּגוֹן חוּלִין נִכְנָסִין לְדִיר הִילְכֵן אִי
 עִינָן לֵהוּ מִמֵּתוֹת דְּכִתִּיב גִּיָּי חוּה וְשׁוֹק אֹתָם וְלֵא מַתְנוֹת: אִמֵּר
 בְּכֹן: בְּחֹה וְשׁוֹק כְּחִיבָא טַעֲמָא לִפְנֵי ה': אִי אֲבִירָא. חוּץ לְעוֹרָה:

קא

[illegible]

תורה אור השלם

1. כִּי אֶת חֲזוֹן הַתְּנוּפָה
וְאֵת שְׂקוֹ הַתְּרוּמָה
לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִזְבֹּחַ שְׁלָמִימִים וְאֶת־
אֶת־לֶחֶם אֲדָרְתִּי הַבֶּחֳרִית
וְלִבְנֵי לֶחֶם עֹלָם מֵאֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְיָדָה לְד'
2. וְיִקְרָא מִשְׁפַּט
הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הַקֶּדֶם אֵם
וְכֹחַ הַקֹּחֵב אֵם שׁוֹר אֵם
שֶׁהָיָה לְכֹחַ הָרֹעַ
וְהַלְוִיִּם וְהַקֹּחֵב:
- דברים יג
3. יְדִוּ וְתִבְאִינָם עַל
אִשִּׁי יְיָ אֵת הַחֲלָב עַל
הַחֹמֶה יִבְאֵנוּ אֵת הַחֹמֶה
לְהִקִּיף אֶת־הַתְּנוּפָה לְפָנֶי
יְיָ: וְיָקֵר לְד'